

Lovtidende A

2009

Udgivet den 8. september 2009

10. august 2009.

Nr. 838.

Bekendtgørelse af lov om tillæg til strandingsloven af 10. april 1895

Herved bekendtgøres lov om tillæg til strandingsloven af 10. april 1895, jf. lovbekendtgørelse nr. 625 af 15. september 1986, med de ændringer, der følger af § 21, nr. 2, i lov nr. 108 af 5. marts 1988, § 17 i lov nr. 542 af 24. juni 2005 og § 8 i lov nr. 538 af 8. juni 2006.

§ 1. Ved ansættelsen af strandfogder på åben kyst bliver, under i øvrigt lige adkomst, fiskeri- eller søkyndige folk fortrinsvis at tage i betragtning.

§ 2. Det skal være enhver, der enten har dansk indfødsret eller har haft ophold her i landet i mindst 2 år, tilladt uden foregående anmeldelse til øvrigheden, overalt i farvandene omkring de danske kyster at optage løse, på havbunden liggende vragsstykker og andre enkeltvis tabte stykker gods såvel som kul, der er udkastet fra skib, dog med forbehold af ejerens fortrinsret til selv at foretage eller lade foretage bjærgningen. Det er forbudt ved arbejdet på at optage de nævnte genstande at foretage nogen som helst formindskelse af dybden på stedet, uden forinden dertil at have erholdt Forsvarsministeriets tilladelse.

§ 3. Den, der i overensstemmelse med § 2 har optaget en genstand fra havbunden, skal senest den følgende dag gøre anmeldelse derom til stedets politidirektør, ledsaget af erklæring om, hvorvidt han har overholdt forbuddet i paragraffens slutning imod dybdens formindskelse. Indberetning om denne anmeldelse og erklæring indsendes af politidirektøren til Forsvarsministeriet.

Stk. 2. Skønner politidirektøren, at genstanden, eventuelt i forbindelse med andre samtidig eller efterhånden fra samme plads optagne genstande, kan dække omkostningerne ved offentlig bekendtgørelse, og at denne efter forholdene har nogen udsigt til med nytte at kunne ske, iværksætter han sådan bekendtgørelse i passende omfang, for så vidt han ikke på anden måde kan bringe meddelelse om fundet til rette vedkommandes kundskab. Melder ejeren sig, forholdes der med udlevering til ham og med afholdelse af omkostninger og bjærgeløn efter strandingsloven af 10. april 1895 § 12, dog at det i paragraffens sidste stykke omhandlede søgsmål anlægges imod politidirektøren, og at bjærgelønnen regelmæssig vil kunne sættes til halvdelen af værdien. Melder ejeren sig ikke inden 2 måneder efter anmeldelsen til politidirektøren eller, hvis bekendtgørelse er udfærdiget, efter sidste bekendtgørelse, tilfalder det optagne finderens imod erlæggelse af de påløbne omkostninger.

Stk. 3. Finder politidirektøren, at en til ham sket anmeldelse rettelig vedrører et under denne lovs § 10 faldende tilfælde,

pålægger han anmelderen ufortøvet at gå frem efter denne paragraf og påser, at dette sker.

§ 4. (Udelades)

§ 5. Fiskerbåde, fiskeredskaber, hyttefade og lignende til fiskeri, fiskehandel eller behandling og konservering af fisk hørende genstande, der efter at være gået tabt for danske ejere inddriver på forstranden, udleveres ejerne til fri rådighed, når disse for politidirektøren godtgør deres berettigelse, uden anden udgift end en af politidirektøren fastsat billig godtgørelse for bjærgningen.

§ 6. Når et skib er sunket eller strandet i de i § 2 nævnte farvande under sådanne omstændigheder, at vraget er til fare eller væsentlig ulempe for skibsfart eller fiskeri, foranstalter Forsvarsministeriet, så snart det er kommet til kundskab om sådant skibsforslis, vraget afmærket, såfremt dette anses nødvendigt, og vedkommende private ikke alt har foretaget sådan afmærkning. Ministeriet retter derhos forespørgsel til ejeren eller dennes repræsentant eller den til vraget berettigede om, hvorvidt der af vedkommende vil blive gjort bjærgningsforsøg over for vraget. Samtidig med denne forespørgsel tilkendegives det den eller de vedkommende, hvilken vanddybde over vraget der skal tilvejebringes, og inden hvilken frist vraget skal være uskadeliggjort.

Stk. 2. Har ministeriet ikke kunnet komme til kundskab om, hvem der er ejer af eller i øvrigt berettiget til vraget, eller vil vedkommende ikke selv uskadeliggøre vraget i overensstemmelse med ministeriets tilkendegivelse, eller er dette ikke behørig sket inden for den fastsatte frist, kan Forsvarsministeriet selv lade vraget uskadeliggøre.

Stk. 3. Ligeledes kan Forsvarsministeriet under aldeles påtrængende omstændigheder, når det af hensyn til vragets farlighed anses for uomgængelig fornødent, straks efter strandingen eller forliset lade vraget uskadeliggøre.

§ 7. For udgifterne til de af det offentlige foretagne foranstaltninger (jfr. § 6) hæfter ejeren af skibet såvel som ejeren af ladning eller andre genstande, for så vidt disse efter deres beskaffenhed selv danner fare eller væsentlige ulemper for skibsfarten eller fiskeriet. Ejeren af skibet hæfter med den begrænsning, der er fastsat i sølovens 4. kapitel,¹⁾ ejeren af andre

genstande med disse, men ikke personlig. Det offentlige har fortrinsret i de nævnte genstande frem for alle andre fordringer.

Stk. 2. Lader Forsvarsministeriet foretage arrest i de nævnte genstande, sker forfølgning af arresten ved retten på strandingsstedet. Har Forsvarsministeriet selv ladet vraget uskadeliggøre, og der herved er bjærget noget af skib eller inventar, har Forsvarsministeriet ret til uden arrest eller anden retsforfølgning at gøre sig dækket i dettes provenu efter at have ladet det bjærgede afhænde ved offentlig auktion.

§ 8. (Ophævet)

§ 9. Vil nogen anden end skibets ejer eller den til skibet berettigede foretage bjærgningsforsøg over for et skib, der er sunket eller strandet i de i § 2 nævnte farvande, skal han dertil indhente Forsvarsministeriets tilladelse. Såfremt bjærgning ved nogen anden ikke er forestående (jfr. § 6), og Forsvarsministeriet ikke selv agter at foranstalte bjærgningen, meddeler ministeriet tilladelsen på de af dette for hvert enkelt tilfælde fastsatte betingelser og således, at der forinden kan kræves en sådan sikkerhed, som ministeriet anser fornøden for overholdelsen af de stillede betingelser. I denne sikkerhed kan ministeriet uden retsforfølgning søge dækning for omkostninger, der i skibsfartens, fiskeriets eller statens kystværns og kystværkers interesse må afholdes på grund af uforsvarligt forhold fra den bjærgendes side.

Stk. 2. Ovenanførte regler finder også anvendelse på skibets ejer eller den til skibet berettigede, når han efter udløbet af den af ministeriet for uskadeliggørelsen fastsatte frist (jfr. § 6) vil foretage bjærgningsforsøg over for vraget, ligesom de gælder for enhver, der vil foretage sådanne forsøg over for vag, der tidligere har været underkastet bjærgning.

Stk. 3. I øvrigt kommer bestemmelserne i §§ 6-7 også til anvendelse i de her nævnte tilfælde.

§ 10. Findes der på havbunden samlinger af ladningsgenstande, der er fjernede fra det skib, hvortil de har hørt, har den, der vil bjærge sådanne, at foretage anmeldelse i overensstemmelse med forordn. af 16. marts 1842 § 2 til statsforvaltningen (politidirektøren), som kan meddele eneret for indtil 1 år til bjærgningen på de i nævnte paragraf ommeldte betingelser, hvortil stedse skal høre, at stedet tydeligt afmærkes - i hvilken henseende nærmere forskrifter kan gives - og at bjærgningen fortsættes uden uforholdne afbrydelser. Om meddelelse af sådan eneret foranstalter vedkommende myndighed på anmelderens bekostning bekendtgørelse i de på stedet mest udbredte blade, og om modtagelsen af enhver anmeldelse i henhold til denne paragraf foretages indberetning til Forsvarsministeriet. Finder dette ministerium anledning til i skibsfartens eller fiskeriets interesse at meddele optageren af sådanne genstande særlige forskrifter eller at kræve sikkerhed stillet af ham, skal sådant forlangende efterkommes.

Stk. 2. Misligholdes betingelserne for en meddelt eneret, kan denne af statsforvaltningen (politidirektøren) erklæres forbrudt, hvorom bekendtgørelse sker på bjærgerens bekostning på samme måde som om enerettens meddelelse. I dette tilfælde, såvel som når en meddelt eneret er udløben, er bjærgeren forpligtet til uopholdelig at fjerne den af ham foretagne afmærkning, der ellers bliver at fjerne ved offentlig foranstaltning på hans bekostning.

Stk. 3. I sikkerhed, stillet af bjærgeren, kan der efter bestemmelse af Forsvarsministeriet eller statsforvaltningen (politidirektøren) uden retsforfølgning søges dækning for udgifter, forvoldte det offentlige ved hans uforsvarlige forhold.

§ 11. Med bjærget skib eller skibsladning forholdes der, med de af denne lov flydende lempelser, efter de hidtil gældende regler. Dog forkortes den i strandingslovens § 10 fastsatte frist af 1 år til 6 måneder, hvilken frist også skal gælde i det i forordn. af 16. marts 1842 § 3 omhandlede tilfælde.

§ 12. Det er forbudt uden Justitsministeriets tilladelse at sætte skib på grund i det øjemed at opnå behandling af vraget efter reglerne om strandet gods (kunstige strandinger), selv om mennesker ikke derved udsættes for fare. Tilladelsen kan gives imod, at der på vedkommendes bekostning, hvem tilladelsen meddeles, træffes de nødvendige foranstaltninger for at afværge, at menneskeliv sættes i fare, og at vraget bliver til hinder for fiskeriet og sejladsen.

§ 13. Enhver politidirektør, der kommer til kundskab om forlis eller stranding indenfor sit embedsområde, skal snarest muligt give Forsvarsministeriet meddelelse derom.

Stk. 2. Enhver fører af dansk skib skal snarest muligt til Forsvarsministeriet gøre anmeldelse om, når han i dansk farvand træffer sunket eller drivende vag.

§ 14. Overtrædelse af § 2, 2. pkt., § 3, § 9, § 10, § 12 eller § 13, stk. 2, eller af de i henhold til § 9 eller § 10 fastsatte betingelser eller forskrifter straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. For så vidt forseelsen består i indgreb i en anden persons eneret, kan det ved dommen bestemmes, at det bjærgede skal tilfalde den forurettede. For overtrædelse af påbuddet om anmeldelse i § 10 straffes dog ikke den, der betimelig efter § 3 har gjort anmeldelse til politidirektøren, når han ufortøvet tager dennes henvisning til at gå frem efter § 10 til følge.

§ 15. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne, berører ikke de private forstrandsejeres formueretlige beføjelser.

Stk. 2. Det har sit forblivende ved reglerne i lov af 22. december 1876 om opfiskning af ankre, ankertov og andet skibsredskab m.m.

Stk. 3. Bestemmelserne i forordningen af 16. marts 1842 angående dykkervæsenet m.m. ophæves, for så vidt de er i strid med nærværende lov.

Justitsministeriet, den 10. august 2009

BRIAN MIKKELSEN

/ Anette Arnsted

¹⁾ Ansvarsbegrænsningsreglerne i søloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 538 af 15. juni 2004 med senere ændringer, fremgår nu af kapitel 9.